

взаимопомощь, взаимовыручка, поддержка, чувство товарищества, – так и психические процессы, такие как: память, мышление, внимание, речь, воображение. Большую помощь игра оказывает в сплочении коллектива через работу в группах и взаимную поддержку. На уроке школьники играют с большим удовольствием и радостью, они не чувствуют усталости, не замечают, как проходит время, они увлечены.

Игра – это незаменимый инструмент в развитии личности школьника, с помощью которого можно повысить интерес к русскому языку и сделать этот предмет более «живым» и увлекательным.

*Марченко О. О., Ігнатюк О. А.
НТУ «ХПІ»*

МЕТОДИКИ ФОРМУВАННЯ ФІЗИЧНОЇ СКЛАДОВОЇ ПРОФЕСІЙНО-ОСОБИСТІСНОГО ІМІДЖУ ТА ПОПЕРЕДЖЕННЯ ПРОФЕСІЙНИХ ЗАХВОРЮВАНЬ МАЙБУТНІХ ІНЖЕНЕРІВ-МЕХАНІКІВ

Актуальність та доцільність дослідження. Сучасний науково-технічний прогрес різко підвищив роль інженерно-технічних працівників. В даний час для задоволення потреб найбільш механізованих і автоматизованих галузей виробництва потрібно більше 60 % фахівців з середньою та вищою освітою. Науково-технічний прогрес збільшує роль інженерних кадрів, підвищує вимоги до них. Робота інженера стає все більш відповідальною, напруженою, складною за своїм змістом [1].

У сучасному розумінні інженер – це спеціаліст, який, спираючись на теоретичні знання, професійні навички, ділові якості, забезпечує на основі аналізу, розрахунків та інших методів створення, перетворення або підтримання в праці здатному стані технічних, технологічних та інших систем з заданими параметрами їх функціонування.

В свою чергу, інженер-механік працює на промислових підприємствах, в сільськогосподарських виробництвах, в проектних, конструкторських і наукових організаціях. Він проектує, конструює і експлуатує механічне обладнання, машини, пристрої та апарати, автоматичні лінії, засоби і системи комплексної механізації і автоматизації виробництва. Інженер-механік в процесі своєї роботи організовує і проводить

їх монтаж, наладку, випробування, обслуговування, аналізує умови і режим роботи. Він також розробляє, планує і організовує технологічні процеси, вибираючи оптимальні умови їх проведення, управляє ними із застосуванням засобів автоматизації.

Інженеру-механіку властиві такі види виробничої діяльності: виробничо-технологічна; організаційно-технологічна; проектна; дослідницька. Спеціаліст повинен вміти: самостійно приймати управлінські рішення; планувати і організовувати технологічні процеси і ремонту; реконструювати і проектувати підприємства, цехи і ділянки, розробляти і впроваджувати нові технологічні процеси, устаткування і оснащення; розробляти і вести технічну документацію, підвищувати кваліфікацію персоналу; розраховувати економічну ефективність застосування нової техніки, технологій; застосовувати комп'ютерні технології; розробляти заходи з охорони праці і захисту навколишнього середовища [2].

Якісне виконання своїх прямих обов'язків багато в чому залежить від іміджу і стану здоров'я. Імідж, будучи засобом категоризації іншої людини, виступає еталоном, мірою оцінювання індивідом особистості. Внаслідок цього імідж є носієм соціальних установок і тому виконує регулятивну функцію, надаючи вплив на думки і вчинки оточуючих.

Формування іміджу співробітника організації пов'язано як з об'єктивними факторами (особистісні якості, поведінка, результати діяльності), так і з суб'єктивними (особливості індивідуального сприйняття). Імідж ділової людини та ділові взаємини є важливими показниками соціально-психологічного клімату колективу і безпосередньо взаємозалежні один з одним [3].

При виборі професії, головним чином, керуються такими основними принципами: моральне задоволення власною працею; матеріальна складова; вплив роботи на здоров'я; часовий режим праці; кар'єра, перспективи, колектив тощо – все залежить від конкретних життєвих обставин. Дуже важливо, щоб вплив щоденної праці не відбивався негативно на здоров'я людини, не ставив на чільне місце заробітну плату, відсуваючи на останнє місце вплив професії на здоров'я, виражене деколи в розладах або хворобах, що виявляються через роки [4].

Вирішення цих проблем можливе за умови оновлення змісту освіти з урахуванням досягнень науки, новітніх педагогічних технологій та передового досвіду викладання дисциплін. Тому актуа-

льним питанням сьогодні є розробка й обґрунтування форм, методів формування професійно-особистісного іміджу у майбутніх інженерів-механіків у процесі фахової підготовки, осмислення й виявлення педагогічних умов, чинників професійно-особистісного розвитку майбутнього фахівця інженерного профілю у вищому технічному навчальному закладі.

Аналіз досліджень й публікацій. Різні аспекти досліджуваної проблеми знайшли своє відображення у класичній спадщині (Платон, Аристотель, Я. Коменський, Дж. Локк) та набувають особливої актуальності і розробляються у багатьох напрямках на сучасному етапі розбудови освіти: методологічні засади професійної підготовки фахівця (О. Бодальов, Г. Васянович, В. Вілков, Г. Дмитренко, О. Дубасенюк, І. Зязюн, В. Кудін, В. Луговий, Л. Савенкова, О. Салтовський, П. Саух, Г. Фокін, Л. Хомич).

Велика кількість робіт розглядають проблему іміджу суб'єктів влади, його характеристики, зміст, аспекти прояву. Це роботи таких авторів як Є. Єгорова-Гантман, Е.Б. Абашкіна, Р.Ф. Фурі, Р.Ф. Ромашкіна, Г.Г. Почепцов, С.Є. Ананьєва, Т.Е. Грінберг, Є.І. Манякіна, В.М. Шепель, А.Н. Жмиріков та ін. Виділяється ряд досліджень, в яких розглядаються процеси, техніка, методики і механізми формування іміджу. Значний вклад у розробку цієї проблематики внесли такі автори як О.А. Феофанов, П.С. Гуревич, А.Ю. Панасюк, В.М. Шепель, Р.Ф. Ромашкіна, Р.Ф. Фурі, І.М. Гомерів, Ю.Д. Красовський та ін., природа іміджу, його структура, значення і прояви (В. Андрущенко, Н. Арутюнова, І. Гобозов, П. Гуревич, О. Добрович, Є. Ільїн, В. Королько, С. Крапивенський, Ф. Кузін, Ю. Палеха, Г. Почепцов, С. Рябов, Л. Синельникова, В. Шепель); професійний імідж (В. Ісаченко, С. Сисоєва, А. Чигиринських); соціально-психологічні аспекти іміджу сучасного керівника (Т. Скрипаченко). У працях зарубіжних авторів (П. Берд, Л. Браун, Г. Брум, М. Вудкок, Ф. Джефкінс, С. Катліп, Р. Полборн, Е. Семпсон, М. Спіллейн, Д. Френсіс, А. Центер) розглянуто проблеми створення іміджу та піару.

В процесі виконання роботи використовувалися також праці цілого ряду вчених в галузі фізичного виховання та професійно-прикладної фізичної підготовки: С.А. Полієвського, В.А. Кабачкова, В.І. Ильїничева, В.П. Краснова, В.Г. Лапко, Г.Н. Макарова, Ю.В. Полухіна, В.І. Філінкова, С.В. Халайджі, Г.А. Ямалетдіновой та ін.

Незважаючи на посилену увагу науковців до проблеми формування професійно-особистісного іміджу та здорового образу життя, вона не стала предметом окремого дослідження для інженерів-механіків.

Постановка завдання. Метою статті є розкриття змісту фізичного виховання та здорового образу життя як важливого чинника формування професійно-особистісного іміджу майбутніх інженерів-механіків.

Завданнями вважаємо, по-перше, визначення структури проведення занять з фізичного виховання та засобів, які сприяли б розвитку професійно-особистісного іміджу та попередженню професійних захворювань майбутніх інженерів-механіків і, по-друге, добір методів навчання розвитку професійно-особистісного іміджу студентів та їх активності.

Виклад основного матеріалу. Робота над формуванням іміджу потрібна не лише політикам, шоу-бізнесменам, крупним керівникам, публічним і відомим людям. Імідж необхідний кожному індивідууму.

Імідж, будучи надзвичайно складним, багаторівневим феноменом, визначається доступними сприйняттям якостями і характеристиками особистості, які формуються під впливом складного комплексу чинників (об'єктивно існуючих умов [5]).

Виконаний аналіз літератури дозволив нам виділити в найзагальнішому вигляді 2 групи факторів, які впливають на формування іміджу: зовнішні (природно-природні, економічні, соціальні тощо), і внутрішні (індивідуально-особистісні). На різних етапах цього процесу дія різних факторів неоднакова; між різними факторами не завжди можливо виділити границю; чинники не виступають автономно, можуть «накладатися» один на одного, суперечити один одному або доповнювати один одного, надаючи різний засилою і якістю вплив.

Також можна додати, що фактори можуть бути стабільними (природні), фактори, що модифікуються (засоби масової інформації та ін.), більш, або менш консервативними (сім'я, освіта), динамічними (мода). Деякі з факторів можуть змінювати свої значення (наприклад, вільний час, дозвілля, настрої тощо) [5].

В межах нашого дослідження, ми розглядали біологічні чинники, які визначають індивідуальні властивості людини, і формування фізичної та тілесної культури, яка включає в себе власне фізичну (рухову) культуру, тілесну культуру і культуру фізичного здоров'я. Ці фактори взаємопов'язані між собою і неминуче впливають на імідж.

Під біологічним фактором йдеться про морфологічні і функціональні особливості організму, що склалися на основі спадковості. До вроджених особливостей певною мірою відноситься стан здоров'я, від якого залежить успішність не тільки фізичного, а й психічного, особистісного розвитку людини, а значить і його імідж. Завдяки фактору спадковості передаються основні біологічні ознаки людини, визначаються його анатомічна і фізіологічна будова. Фізична індивідуальність (зріст, структура тіла, розташування центру тяжіння, рівень м'язової напруги, дихання та ін.) значною мірою визначають не тільки зовнішній імідж. Зі структурою тіла пов'язують психічні особливості людини (темперамент та характер).

В останні двадцять років в науці затверджується основоположна ідея про те, що «культура єдина, а людина в культурі цілісна» (І.М. Биховська, Н.Н. Візітей та ін.). Сучасні дослідження (Б.Г. Акчурін, Л.І. Лубишева, Ф.Д. Мухамітянов, Ю.М. Ніколаєв, В.І. Столяров та ін.), де фізична культура розуміється як частина загальної культури, дозволяють оцінити її значення для всіх видів діяльності людини, в тому числі, створення іміджу (включаючи розвиток самої здатності створювати його). Фізична культура впливає на формування тих компонентів іміджу, які визначаються характеристиками, що відносяться до фізичної індивідуальності, що створюють зовнішній, видимий («фізичний») портрет. Разом з тим, фізична культура впливає на імідж не тільки прямо (через характеристики фізичної індивідуальності), але і опосередковано (через характеристики визначають якість життя тощо) [5].

Гармонізація фізкультурної діяльності передбачає одночасне вирішення завдань як фізичного вдосконалення, так і духовного розвитку студентів, їх професійного становлення, а також відбір і класифікацію тих засобів фізичної культури, які більш ефективно сприяють цьому. Для підвищення якості необхідною є розробка і експериментальна перевірка моделі технології фізичної підготовки, з визначенням етапів, мети, завдань, форм і методів, а саме головне, моделі, в якій буде зроблено акцент на пряму розвитку особистісно-фізичного потенціалу [6].

Фізична культура, як одна з найбільш доцільних форм існування людини виражається в прагненні її до збереження здоров'я, фізичної, психологічної та соціальної адаптації, саморозвитку та самовдосконалення. Фізична культура, володіє великим енергетичним потенціалом і гармонізуючим ефектом по відношенню до біологічних, соціальних і

духовних сфер життя людини. Фізична культура є одним з активних, найважливіших, реально діючих факторів, не тільки визначають імідж, але і здатних збалансувати різні його рівні (зовнішній і внутрішній) і окремі компоненти (індивідуально-фізичний, соціально-психологічний тощо).

Фізичне благополуччя – це основа здоров'я людини, яке є засобом гармонійного розвитку особистості і критерієм хорошого іміджу [1]. Найважливішим завданням фізичного виховання є формування потреби в руховій активності, стійкої потреби, прагнення до здоров'я через духовне і фізичне вдосконалення.

В процесі рухового розвитку студент набуває досвід комфортного тілесного відчуття, а також розвиває здатність знаходити індивідуальний, доцільний, ефективний, а також виразний і ефектний темп, ритм, спосіб руху.

Сучасні дослідження свідчать, що близько 40 % студентів мають недостатній рівень розвитку рухових здібностей (нижчесереднього). Результатом недостатнього формування рухових навичок є, наприклад, проблеми «помилки» при поводженні з предметами, «ніяковості» в поведінці, що робить негативний вплив на імідж в цілому. Тілесно-руховий розвиток студента відіграє велику роль не тільки в процесі його біологічного розвитку, а й формування різноманіття форм соціальної поведінки [5]. Перш за все, це пов'язано з тим, що правильний фізичний розвиток сприятливо впливає на психофізичний, психологічний, емоційний розвиток, формування експресивних навичок, що багато в чому визначає поведінкові моделі і створює можливості для успішного розвитку соціальних контактів.

Як показують результати анкетування, професія інженера-механіка передбачає переважно фізичну працю. Механік повинен мати хорошу фізичну підготовку, високу силову витривалість і міцне здоров'я.

Як студенти оцінювали цей критерій:

- 61 % – переважно фізична праця;
- 32 % – переважно розумова праця;
- 7 % – винятково фізична праця;
- 0 % – винятково розумова праця.

Ефективність роботи інженера залежить від його індивідуальної здатності до продуктивної розумової і фізичної роботи, ступеня витривалості і працездатності його організму, низький рівень якої приз-

водить до швидкої стомлюваності людини, великої кількості помилок, зниження його творчої активності.

Важливе значення для успішної виробничої діяльності інженера має хороший стан серцево-судинної системи. Неодноразово доведено, що специфіка роботи інженера особливо часто призводить до захворювань. Хвороби системи кровообігу у інженерів по числу випадків (13,5%) займають, за літературними даними, третє місце в загальній структурі захворювань з тим часовою втратою працездатності та друге місце за кількістю втрачених робочих днів (12,5 %).

Професійна діяльність інженера вимагає від нього володіння цілим рядом фізичних якостей. Йому необхідні: вміння дозувати невеликі за величиною силові напруги при використанні різних ручних і ножних органів управління. Кількість рухів, які виконуються протягом робочого дня, досягає декількох тисяч. Тому відсутність здатності відчувати і строго дозувати невеликі силові навантаження веде до великої втрати енергії, швидкого перевантаження, перенапруження нервово-м'язового апарату, який нерідко призводить до різних захворювань м'язів та опорно-рухової системи.

Робота інженерів часто характеризується тривалим вимушеним перебуванням в сидячому або стоячому положеннях (під час проектних робіт, операторської діяльності). Така обмежена рухлива активність погіршує професійну працездатність, призводить до великої кількості помилок, надає негативні кумулятивні дії на життєво важливі функції і системи організму. Спеціальні експерименти показали, що продуктивність розумової діяльності в умовах обмеженої рухливості вже на другий день знижується майже в два рази, різко погіршується також концентрація уваги, збільшується загальний час, необхідний для виконання розумових операцій [1].

Здоров'я людини впливає не тільки на його самопочуття, працездатність, а й на його зовнішній вигляд, його настрій. Не можна забувати і про силу впливу краси. Важливе значення має навчання особовому ортобіозу, тобто вмінню насамперед підтримки здоров'я: фізичного, психічного і морального. У здорової і життєрадісної людини завжди більше шансів мати імідж привабливої особи, випромінюючої чарівність і доброзичливість [7].

Респонденти погодилися з думкою, що тілесна краса і міцне здоров'я невід'ємні складові іміджу: 73 % вважають цей фактор значимим

у формуванні іміджу, 19 % – незначимим, інші 8 % вважають, що краса та здоров'я ніяк не впливають на імідж.

На думку психологів 55 % вражень, які ми справляємо, визначається тим, що оточуючі бачать (колір шкіри, волосся, зовнішність, міміка, жести, обличчя); 38 % – це те, що чують оточуючі (тон і тембр голосу, темп мовлення, манера розмови); 7 % – це слова, які ми говоримо [7].

На базі кафедри фізичного виховання НТУ «ХПІ» були розроблені і застосовані моделі тренувальних занять, розроблений комплекс вправ на різні групи м'язів, спрямовані на всебічний розвиток якостей майбутніх інженерів – механіків, пропорційний розвиток частин тіла і зміцнення здоров'я.

Суворе регулювання фізичних навантажень і чергування їх з відпочинком забезпечує спрямований вплив фізичних вправ на функціональну активність органів і структур організму студентів.

Регулювання параметрів навантаження на заняттях досягається різноманітними способами і методичними прийомами. Найбільш ефективними і доступними прийомами є: *по-перше*, зміна кількості повторень однієї і тієї ж вправи; *по-друге*, зміна сумарної кількості вправ; *по-третє*, зміна швидкості виконання однієї і тієї ж вправи; *по-четверте*, збільшення або зменшення амплітуди рухів; *по-п'яте*, виконання вправ в ускладнених або полегшених умовах (наприклад, біг в гору або біг по доріжці стадіону чи біг по тирсовій доріжці); *по-шосте*, зміна довжини дистанцій; збільшення або зменшення часу (інтервалів) і характеру відпочинку між виконанням вправ.

У структурі занять виділяють три функціонально пов'язані складові частини: *підготовчу, основну, заключну*.

У *зміст підготовчої частини* входять: 1) початкова організація (шикування, повідомлення завдань заняття, стройові вправи, вправи на увагу); 2) різні варіанти ходьби, бігу; 3) загально розвиваючі і підготовчі вправи (виконувані на місці, в русі, без предметів, з предметами).

При виконанні загально розвиваючих вправ застосовуються різноманітні способи їх проведення: виконання вправ в парах; виконання вправ з предметами (гімнастичними палицями, скакалками, набивним м'ячами, нагімнастичній стінці); виконання вправ у русі.

До *змісту основної частини заняття* входить: 1) вивчення нових рухових дій; 2) закріплення і вдосконалення раніше засвоєних рухових

умінь і навичок загально освітнього, прикладного і спортивного характеру; 3) розвиток фізичних якостей; 4) виховання моральних, інтелектуальних і волевих якостей; 5) формування спеціальних знань.

Нижче представлений приклад розроблених нами комплексів, який входить в основну частину одного з навчально-тренувальних занять.

Дане тренування виконується використовуючи тільки власну вагу. Даний комплекс вправ можна виконувати як несвіжому повітрі, так і в закритому приміщенні. Обов'язковою умовою проведення заняття є рівна поверхня покриття.

Силовий комплекс складається з вправ, переважно спрямованих на розвиток швидко-силових якостей, розвиток сили ніг, також включає вправи на рівно вагу і координацію (що позитивно впливає на відновлення і підтримує оптимальний емоційний фон заняття за рахунок різноманітності).

Рекомендується застосовувати даний комплекс в запропонованому варіанті послідовності вправ. Тривалість виконання комплексу – 45–60 хвилин (4 блоки по 4 вправи – 16 вправ). Рекомендований час відпочинку між вправами – 15–20 секунд, між блоками – 3–5 хвилин або ж 200 м ходьби звичайним кроком. В описі вправ даного комплексу після назв й вправи вказано рекомендовану кількість повторень (але можливий варіант з визначенням кількості повторень в індивідуальному порядку), техніка виконання.

Блок № 1

1. «Жабка» – 10 стрибків (стрибки в довжину з вихідного положення (в.п.) «упор присівши», мінімальна зупинка при кожному стрибку);

2. Вправа бар'єри стана поштовхову ногу – 15 раз/нога (піднімання з ігнутої в колінному суглобі ноги перед собою; те ж саме, але в сторону, друга нога пряма, виконую м'які відскоки на стопі);

3. Загрібання в розніжці – 10 кроків/нога (у в.п. випад однією ногою вперед, виконувати загрібаючи рухи ногою, що стоїть в переді, з просуванням вперед);

4. Вправа бар'єр стана махову ногу – 15 раз/нога (складання ноги зі згинанням в колінному суглобі і дотиком п'ятою ягодиці з подальшим вихльостом вперед до випрямлення і опускання вниз загрібаючи рухом, друга нога пряма, виконує м'які відскоки на стопі).

Блок № 2

1. «Ковзаняр» – 10 стрибків/нога (з в.п. високого старту з опорою на руки і одну ногу, стрибок вперед; плечі і голову вгору не піднімати, руки зберігають в.п.);

2. Нахили з махом ногою – 30 кроків (почергові нахили до крокуючою ноги, при цьому інша нога виконує мах в гору; після кожного нахилу повністю випрямитися);

3. «Атом» – 10 разів (з в.п. «упор присівши» стрибком зайняти положення «упор лежачи», потім стрибком в.п. і «Жабка» (огляд. Блок № 1, вправа 1);

4. Підтягування коліна – 20 кроків (підтягування руками ноги, зігнутої в колінному суглобі).

Блок № 3

1. «Глибокий низький старт» – 10 стрибків/нога (з в.п. низького старту з опорою на руки і одну ногу, стрибок вперед; плечі і голову вгору не піднімати, руки зберігають в.п, нога, що стоїть позаду, пряма, швидкий стрибок вперед);

2. Махи ногами – 15 махів/нога (руки перед собою, на кожен крок маховим рухом прямою ногою нахрест торкнутися носком пальців руки);

3. Вистрибування з коліна – 5 раз/нога (з в.п. стійка на коліні вистрибування верх зі зміною ніг в повітрі);

4. Біг с виштовхуванням – 60 метрів.

Блок № 4

1. «Кенгуру» з просуванням – 15 стрибків (з в.п. «полуприсід» вистрибування в перед-вгору з підтягуванням колін до грудей, мінімальна зупинка між стрибками);

2. Біг на прямих ногах – 60 метрів (робота ногами перед собою);

3. «Ковзаняр» – 10 стрибків/нога (з в.п. високого старту з опорою на руки і одну ногу, стрибок в перед – в сторону; плечі і голову вгору не піднімати, руки зберігають в.п.);

4. Біг спиною вперед – 60 метрів.

Також після кожного виконання вправи для збільшення навантаження рекомендується виконувати прискорення 20–30 метрів, після кожного виконаного блоку – біг підтюпцем 200 метрів.

Заключна частина заняття спрямована на відновлення організму після виконання вправ в основній частині. Як правило, це вправи на відновлення і дихання.

При дозуванні навантажень враховуються курс займаються і ступінь тренуваності. Виходячи з цього сформульовані і обґрунтовані наступні *методичні положення*: адекватність загрузок (відповідність індивідуальним функціональним можливостям організму); поступовість збільшення навантажень(що забезпечує розвиток функціональних можливостей та адаптацію до них); систематичних навантажень(їх послідовність і постійність).

Для забезпечення тренувального ефекту фізичне навантаження в кожному конкретному випадку повинні бути оптимальними за обсягом, інтенсивності, інтервалам відпочинку. Недостатні навантаження мало ефективні для розвитку тренуваності; надмірні – наносять шкоду організму. Якщо навантаження тривалий час не змінюється, то її вплив стає привичним і перестає надавати розвиваючий вплив. Тому поступове збільшення фізичного навантаження є необхідною вимогою розвитку тренуваності.

Висновки. Поняття імідж, це не тільки зовнішність. Імідж людини – це образ особистості в цілому. Це те, як Ви виглядаєте в очах інших людей, це подання про Ваш зовнішній і внутрішній вигляд. Створити імідж - це більше, ніж просто справити враження: імідж – це мистецтво управляти враженням. Правильне формування іміджу сучасного інженера-механіка є запорукою як професійного, так і особистого успіху. Фізична культура і спорт є важливим чинником у формуванні професійно-особистісного іміджу, а також економічної ефективності сучасного виробництва і соціального розвитку трудових колективів. Тому сучасний інженер повинен володіти певними знаннями, навичками, уміннями, звичками в галузі використання фізичної культури і спорту для вирішення соціально-економічних задач. Він повинен знати основні положення системи фізичного виховання та професійно-прикладної фізичної підготовки робітників і спеціалістів свого виробництва, добре представляти всі види і форми виробничої фізичної культури, сучасні ефективні методи управління розвитком фізичної культури та спорту в колективі. Сьогодні вже недостатньо, якщо фахівець, закінчивши вищий навчальний заклад, сам займається спор-

том. Дуже важливо, щоб він вмів організовувати колективі фізкультурні заходи протягом і після робочого дня, домогтися раціональної організації праці і відпочинку своїх співробітників.

Список літератури: 1. Раєвський Р.Т. Професійно-прикладна фізична підготовка студентів вищих навчальних закладів: навч.-метод. посіб. / Р.Т. Раєвський, С.М. Канішевський. – О.: Наука і техніка, 2010. – 380 с. 2. Шевченко Д.В. Требования к инженеру-механику автомобильного транспорта [Електронний ресурс] / Д.В. Шевченко – Режим доступу: <http://web-local.rudn.ru/web-local/prep/rj/index.php?id=277&p=17729> 3. Веретенникова И.В. Влияние имиджа человека на деловые отношения в организации: автореф. дис. ... канд. психол. наук: 19.00.05/ И.В. Веретенникова. – М. – 2001. – 25 с. 4. Профессиональная подготовка инженеров-механиков [Електронний ресурс] / Режим доступу: fitnologia.com/zdorovie/zojprofessia.php 5. Симонова І.Ф. Педагогіка іміджу: Монографія /І.Ф. Симонова.– СПб. – 2012. – 304 с. 6. Ігнатюк О.А., Марченко О.О. Проблеми підвищення рівня фізичної культури студентів вищих технічних навчальних закладів / О.А Ігнатюк, О.О. Марченко // Науково-методичні основи сучасного навчально-виховного процесу у вищих навчальних закладах: актуальні проблеми, досвід, перспективи вдосконалення: мат. наук. пр. ХГПА. – Х., 2013. – 304 с. 7. Формирование имиджа человека [Електронний ресурс] / Режим доступу: zhannetta.ru/psihologiya-vzaimootnosheniy/formirovanie-imidzha.html.

*Нестеренко А. В.
НТУ «ХПИ»*

ОСВІТНЯ ІННОВАТИКА ЯК АКТУАЛЬНИЙ НАПРЯМОК ФІЛОСОФСЬКО-ПЕДАГОГІЧНИХ ДОСЛІДЖЕНЬ

КЛЮЧОВІ СЛОВА: освітня інноватика; філософія освіти; сучасна пара-парадигма освіти; нова якість освіти.

АНОТАЦІЯ. Обґрунтовується необхідність систематичної розробки освітньої інноватики та дається аналіз деяких її проблем з позицій філософії освіти.

Для другої половини ХХ століття і початку третього тисячоліття характерні яскраво виражені тенденції інтеграції світового еконо-